ΒΛΑΔΙΜΙΡΟΣ ΙΛΛΙΤΣ ΟΥΛΙΑΝΩΦ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Ο ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ, Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Στὰ τελευταῖα χρόνια καὶ πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι, χιλιάδες ἀνθρώπων σχετισθήκανε μὲ τον Λένιν στὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἑλβετίαν τὴν ἐποχὴν τῆς ἐξορίας του καὶ παρακολουθήσανε τὸ ἔργον του. Εκατοντάδες ἀπ' αὐτοὺς ποὺ αἰσθανθήκαν τὴν θερμότητα τῆς χειραψίας τοῦ Λένιν ἐκτίμησαν καὶ θαύμασαν τοὺς συντροφικούς του τρόπους καὶ ὅμως ὁ πραγματικὸς Λένιν γι' αὐτοὺς ἀκόμη παραμένει μυστήριον.

Τόσο λίγα ξεύρομε γιὰ τὴν οἰκογενειακὴν τὴν ἰδιαιτέραν ζωὴν τοῦ Λένιν ὥστε σπάνια μπορεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς σχετικὰ μὲ τὴν ζωήν του στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ, δίπλα στὴν γυναῖκά του, στὸν ἀδελφόν του καὶ ἄλλους οἰκείους του.

Δυὸ τρία περιστατικὰ ποὺ ξεύρομε μᾶς δίδουν μιὰ εἰκόνα τῆς ἰδιαιτέρας του ζωῆς καὶ τὰ ἀναφέρομε.

Ἡ μητέρα τῆς συζύγου του ἦταν ἄρρωστη βαρειά. Ἡ κόρη της πέρασε δίπλα της μερόνυχτα χωρὶς νὰ κοιμηθῇ καὶ ἐξαντληθεῖσα πῆγε νὰ ἡσυχάσῃ παρακαλέσασα τὸν Λένιν γιὰ τὴν ἀντικατάστησιν.

Καὶ φεύγουσα τοῦ εἶπε. «Μὴ ἀμελήσῃς νὰ μὲ ἐξυπνήσῃς ὅταν μὲ χρειασθῇ ἡ μητέρα».

Ὁ Λένιν τῆς ὑπεσχέθη καὶ κάθησε στὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς ἀφοσιωθεὶς στὴν δουλειάν του. Τὴν νύκτα ἡ ἀσθενὴς ἀπέθανε καὶ ὁ Λένιν ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του. Τὸ πρωὶ ἐνωρὶς ὅταν ἡ σύζυγός του ξύπνησε γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν περιποίησιν τῆς μητέρας της, ὁ Λένιν τὴν εἰδοποίησε ἀτάραχα ὅτι ἀπέθανε.

Ἡ σύζυγός του διεμαρτυρήθη διατὶ δὲν τὴν ἐξύπνησε ἐφ' ὅσον τῆς τὸ ὑπεσχέθη. Καὶ ὁ Λένιν βυθισμένος στὰ χειρόγραφα ποὺ ἦσαν σκόρπια στὸ γραφεῖο ποὺ πέρασε ὅλην τὴν νύχτα δίπλα στὴν πεθαμένη τῆς ἀπήντησε.

«Ἐνήργησα σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν σου. Ἤθελες νὰ σὲ ἐξυπνήσω ἂν σὲ ἐχρειάζετο ἡ μητέρα σου, ἀλλὰ ἐκείνη ἀπέθανε καὶ φυσικὰ δὲν σὲ ἐχρειάζετο».

Ἕνα ἄλλο ἐπίσης χαρακτηριστικὸν ἀναφέρει ὁ Ράις Γουίλλιαμς στὸ βιβλίο του «Ὁ Λένιν καὶ τὸ ἔργο του».

Ὅταν ὁ Λένιν ἦτο ἐτοιμοθάνατος συνεπείᾳ τῆς ἐναντίον του δολοφονικῆς ἀποπείρας ὁ ἰατρός του συνέστησε τροφὴν ποὺ δὲν περιείχετο στὴν ὡρισμένην μερίδα ποὺ ἐδίδετο τότε σ' ὅλους ἀνεξαιρέτως γιὰ οἰκονομία τροφῶν αἱ ὁποῖαι ἔλειπαν τελείως λόγῳ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν Συμμάχων καὶ τῆς διεξαγωγῆς τοῦ πολέμου εἰς τὸν ὁποῖον ἀπησχολοῦντο οἱ ἐργάται καὶ ἀγρόται. Παρ' ὅλας τὰς παροτρύνσεις τῶν φίλων καὶ οἰκείων του κατ' οὐδένα λόγον ἐννοοῦσε νὰ λάβῃ ἄλλην μερίδα ἀπὸ τὴν κανονικήν.

Ἀργότερα ὅταν εὑρίσκετο σὲ ἀνάρρωσι ἡ σύζυγος καὶ ἡ ἀδελφή του εὗρηκαν τρόπον νὰ τοῦ δώσουν περισσοτέραν τροφήν. Ἀνακάλυψαν πῶς ὁ Λένιν συνείθιζε νὰ θέτῃ κομμάτι ἀπὸ τὸ ψωμὶ ποὺ τοῦ ἔπεφτε στὸ συρτάρι τοῦ Γραφείου του καὶ ἀπορροφημένος στὴν ἐργασίαν του ἔπαιρνε ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ καμμιὰ μπουκιά. Αἱ γυναῖκες μὲ τρόπο πρόσθεταν ψωμὶ στὸ συρτάρι κι ὁ Λένιν τὸ ἔτρωγε χωρὶς ποτὲ νὰ τοῦ περάσῃ στὸ μυαλὸ ὅτι ἦτο δευτέρα μερίδα.

Ξένος σὲ αἰσθηματικότητες καὶ ἀνθρώπινος ἀλλὰ ἄκαμπτος εἰς τὶς καθημερινές του γνωριμίες, ἀλλὰ ἀδυσώπητος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων του, ἄμεμπτος εἰς τὴν προσωπικήν του διαγωγὴν ἀλλὰ ἀδίστακτος εἰς τὰς μεθόδους του μέσα στὸ κόμμα καὶ τὴν κυβέρνησιν, σεμνὸς καὶ σιωπηλὸς στὶς συνήθειές του ἀλλὰ τολμηρὸς καὶ προκλητικὸς στὶς πολιτικές του πράξεις, δύσκολος καὶ θετικὸς στὶς θεωρίες καὶ τὶς ἰδέες του, ἀλλὰ εὐγενὴς στὶς σχέσεις του μὲ τὸ λαό, ἀσυγκίνητος στὶς ἀτομικές του ὑποθέσεις ἀλλὰ μαθηματικῶς ἀκριβὴς στὶς ἐθνικὲς καὶ διεθνεῖς του ὁ Λένιν ἀληθῶς παρουσιάζει ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγάλους αἰνιγματώδεις χαρακτῆρας τῆς ἐποχῆς μας.

Χωρὶς οἶκτο, σταθερὸς ἐπικράτησε διότι τὸ μυαλό του δὲν γνώριζε παρὰ ἕνα δρόμο. Ἀπότομος καὶ σκωπτικὸς στὴν μεταχείρησιν τῶν πολιτικῶν ἐχθρῶν του ὁ Λένιν συνδυάζει τὰ προσόντα τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ ζηλωτοῦ.

Φιλόσοφος μεταξὺ τὴν φιλοσοφίαν ἕνας διανοούμενος ποὺ ἀπαρέσκει τὴν βίαν ἕνας ἐπαναστάτης ἐναντίον τῆς βίας ποὺ παρεδέχθη τῶν ἐχθρῶν του τὰς μεθόδους διὰ νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ ὁ Λένιν ἐκπλήττει τοὺς σπουδαστὰς τῆς ζωῆς του μὲ τὸ πολύπλοκον τῶν χαρακτηριστικῶν του.

Κυρίως ἄνθρωπος εὐθύνης καὶ ὄχι ποιητικῶν ἐξάρσεων ὁ Λένιν εἶναι ἐν τούτοις ὁ μεγαλύτερος ὀνειροπόλος τῶν τελευταίων δύο χιλιετηρίδων. Ἐν ὀνόματι ἑνὸς ματεριαλισμοῦ τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος δὲν συνεσὲ ἔθεσε εἰς κίνησιν μίαν τρομακτικὴν θρησκευτικὴν ἀναστάτωσιν.

Προφητικὸς στὶς σκέψεις του ἀδίστακτος στοὺς σκοπούς του, ἀκούραστος στὴν ἐργασίαν του, ὁ Λένιν ἔζησε διὰ νὰ ἴδῃ πολλὰ ἀπὸ τὰ ὄνειρά του πραγματοποιούμενα. Καμμία μεγάλη μάχη δὲν ἐκερδήθη χωρὶς σχέδια προσεκτικῶς καταστρωμένα· ἀλλὰ ὁ Λένιν καίτοι ἤλλαζε τὰ σχέδιά του στὴ μέση τῆς μάχης ἐν τούτοις ἐκράτησε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀγῶνος.

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

Μέχρι σήμερον ἡ ἀκριβὴς καταγωγὴ τοῦ ἀμφισβητεῖται. Ἀκόμη καὶ Κομμουνισταὶ ἡγέται μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Ζηνόβιεφ ἐδημοσίευσαν ἀλληλοσυγκρουομένας καὶ ἀνακριβεῖς πραγματείας γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Λένιν. Μία ἀδελφὴ τοῦ Λένιν ἐρωτηθεῖσα γιὰ τὰ γεγονότα τῆς καταγωγῆς του ἔδωκε τὶς σχετικὲς πληροφορίες. Ἀπ' αὐτὲς μαθαίνομεν, ὅτι ὁ πατέρας τοῦ Λένιν Ἠλίας Οὐλιάνωφ ἐγεννήθη στὸ Ἀστραχὰν ἀπὸ γονεῖς μεσαίας τάξεως.

Τὸ Ἀστραχὰν εὑρίσκεται στὴν Κασπία Θάλασσα καὶ τὰ Μογγολικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Λένιν ἀσφαλῶς ἔχουν τὴν ἀρχήν των στὴν ὕπαρξη Ἀσιατικοῦ αἵματος, στὶς φλέβες τῆς οἰκογενείας του. Ὁ Ἠλίας Οὐλιάνωφ ἔλαβε καλὴν ἐκπαίδευσιν χάρις στὴν προστασίαν ἑνὸς μεγαλυτέρου του ἀδελφοῦ καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσεν τὰς σπουδάς του ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Καζάν, τὴν σημερινὴ πρωτεύουσα τῆς Ταρταρικῆς Δημοκρατίας ἔγινε διδάσκαλος τῶν Φυσικομαθηματικῶν.

Στὰ 1869, λέγει ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λένιν, ὁ πατέρας των διωρίσθη Ἐπιθεωρητὴς τῶν ἀγροτικῶν σχολείων τοῦ Κυβερνείου τοῦ Σίμπερσκ. Τὰ ἀγροτικὰ σχολεῖα εἰσήγοντο τότε πρώτην φορὰν στὴν Ρωσσίαν καὶ ὁ Ἠλίας Οὐλιάνωφ ἀπὸ ἰδεαλισμὸ ἐπεδόθη μὲ μεγάλο ζῆλο στὴν ἐξάπλωση τῆς ἐκπαιδεύσεως μεταξὺ τοῦ λαοῦ.

Ἦτο μιὰ δύσκολη ὑπηρεσία ποὺ ἀπαιτοῦσε ὀργανωτικὴ ἱκανότητα πολὺ διαφορετικὴν ἀπὸ τὸν γραφειοκρατικὸ χαρακτῆρα ποὺ πῆρε στὰ κατόπιν χρόνια. Ὁ Ἠλίας ἐπεδόθη μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν στὸ καθῆκόν του καὶ ἀκούραστος μετέβαινε ἀπὸ μέρους εἰς μέρος σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς τοῦ χρόνου. Μὲ τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐργασίας του προσέλαβε τὸν τίτλον Διευθυντοῦ καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του ἐτέθησαν πολλοὶ ἄλλοι ἐπιθεωρηταί.

Εὑρισκόμενος στὴν ὑπηρεσία τῆς Κυβερνήσεως συνεχῶς ἐλάμβανε τιμὰς καὶ παρασημοφορίας, ἡ τελευταία δὲ παρασημοφορία (τοῦ Ἁγ. Βλαδιμήρου) τὸν ἀνύψωσε στὸ βαθμὸ τοῦ Κληρονομικοῦ Εὐγενοῦς.

Συνεπῶς εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ Λένιν κατήγετο ἐξ εὐγενῶν ὄχι ἀπὸ παλαιοτέρας καταγωγῆς, ἀλλὰ χάρις εἰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ πατρός του. Τοσοῦτον τύπου εὐγενεῖς παρέμενον πάντοτε ἔξω τῆς σφαίρας τῶν εὐγενῶν τῆς Αὐλῆς.

Ὁ Ἠλίας ἦτο δημοκράτης ἐκ φύσεως καὶ μετριόφρων, παρέμεινε δὲ τοιοῦτος σ' ὅλη του τὴ ζωὴ παρὰ τὶς τόσες τιμὲς καὶ τὴ θέση ποὺ τοῦ προσέδωκαν οἱ τίτλοι του. Ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 54 ἐτῶν ἀπὸ ὑπερκόπωσιν.

Ὁ υἱός του Βλαδίμηρος Ἴλιτς Οὐλιάνωφ (ὁ μετέπειτα λαβὼν τὸ ὄνομα Λένιν) ἐγεννήθη τὴν 10 Ἀπριλίου τοῦ 1870 στὸ Σίμπερσκ παρὰ τὸ Βόλγα ποταμό. Εἶχε δύο ἀδελφοὺς καὶ τρεῖς ἀδελφές.

Ο ΛΕΝΙΝ ΩΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ὡς μαθητὴς ὁ Λένιν ἐπέδειξε ἐπιμέλειαν καὶ σπουδὴν ὄχι τυχαίαν. Μετὰ τὰ πρῶτα μαθήματα εἰσῆλθε στὸ Γυμνάσιο τοῦ Σίμπερσκ τοῦ ὁποίου διευθυντὴς ἦτο ὁ Φέοντορ Κερένσκυ, πατέρας τοῦ Ἀλεξάνδρου Κερένσκυ, τὸν ὁποῖον ἐξετόπισε τῆς ἀρχῆς ἡ Μπολσεβικικὴ Ἐπανάστασις. Ἀσφαλῶς ὁ γέρων Κερένσκυ δὲν διενοήθη ποτὲ πῶς ὁ υἱός του θὰ ἔφθανε νὰ γείνῃ πρωθυπουργὸς τῆς Ρωσσίας μετὰ τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ Τσάρου καὶ ὅτι ὁ ἥσυχος καὶ μελετηρὸς νέος Οὐλιάνωφ θὰ ἐγίνετο ἀργότερα ὁ σιδερένιος Λένιν ποὺ θὰ ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ υἱοῦ του τὴν ἐξουσία καὶ μὲ μιὰν τέτοια κοινωνικὴ ἐπανάσταση θὰ διηύθυνε γιὰ τόσα χρόνια τὴν τύχη τῆς Μεγάλης Ρωσσίας.

Ἀπὸ τὰ τελευταίως ἀνακαλυφθέντα Ἀρχεῖα τοῦ Γυμνασίου εἰς τὸ ὁποῖον ἐφοίτησε ὁ νεαρὸς Λένιν φαίνεται ὅτι διέπρεψεν ὡς μαθητής. Ὅταν δὲ ἐπεράτωσε τὰς σπουδάς του ὁ Γυμνασιάρχης ἐπρόσθεσε εἰς τὸ Ἀρχεῖον καὶ ἔναντι τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀποφοιτήσαντος τὴν ἑξῆς σημείωσιν:

«Μὲ πολλὰ χαρίσματα, ἀκριβὴς πάντοτε καὶ λεπτὸς ὁ Οὐλιάνωφ ἦτο πρῶτος πάντοτε σ' ὅλες τὶς τάξεις καὶ ἔλαβε χρυσοῦν μετάλλιον κατὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν του, ὡς ὁ πλέον ἄξιος ἐξ ὅλων τῶν μαθητῶν εἰς πρόοδον, ἀνάπτυξιν καὶ διαγωγήν. Οὔτε εἰς τὸ Σχολεῖον οὔτε ἔξω αὐτοῦ ἀπεδείχθη ποτὲ περίπτωσις διὰ νὰ ἐπιτιμηθῇ ἀπὸ μέρους τῶν σχολικῶν ἀρχῶν.

«Οἱ γονεῖς του παρηκολούθουν προσεκτικὰ τὰς σπουδάς του καὶ τὴν ἠθικήν του ἀνάπτυξιν καὶ ἀπὸ τοῦ 1886 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἡ μητέρα του συνεκέντρωσε ὅλες της τὶς προσπάθειές της γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν παιδιῶν της. Θρησκεία καὶ πειθαρχία ἦσαν αἱ βάσεις τῆς ἐκπαιδεύσεως αὐτῆς.

«Οἱ καρποὶ τῆς μητρικῆς προσπαθείας ἦσαν καταφανεῖς στὸν Οὐλιάνωφ. Προσέχοντας τὴν ζωὴν ποὺ διῆγε στὸ σπίτι καὶ τὸν χαρακτῆρα του ἐν γένει δὲν μπόρεσα παρὰ νὰ ἀντιληφθῶ μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐπιφυλακτικότητα καὶ σκαιότητα στὶς γνωριμίες του ἀκόμη καὶ μετὰ τῶν συμμαθητῶν του».

Ἀκριβῶς τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Λένιν διέπρεπε στὶς σπουδές του καὶ ἐλάμβανε ἐπισήμως ἐπαίνους ἀπὸ μέρους τῶν Ἀρχῶν, ὁ μεγαλύτερός του ἀδελφὸς Ἀλέξανδρος ἐσχεδίαζε τὴν δολοφονίαν τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ'. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου τῆς δολοφονίας, τοῦ ὁποίου κύριος ἀρχηγὸς ἦτο ὁ Ἀλέξανδρος Οὐλιάνωφ, εἶχε ὁρισθῇ διὰ τὴν 1ην Μαρτίου τοῦ 1887 ἕκτην ἐπέτειον τῆς δολοφονίας τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'.

Η ΘΑΝΑΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἡ συνωμοσία ἀνεκαλύφθη καὶ ἐματαιώθη.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Λένιν Ἀλέξανδρος καὶ οἱ σύντροφοί του συνελήφθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν. Ὁ Ἀλέξανδρος Οὐλιάνωφ ἐθανατώθη δι' ἀπαγχονισμοῦ. Ὁ Λένιν ἦτο τότε 17 ἐτῶν. Ἡ ἐντύπωσις τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του συνεκλόνισε τὸν νεαρὸν Λένιν βαθύτατα.

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

Στὴν Ρωσσίαν ὑπάρχει ἀκόμη σήμερα μιὰ παράδοσις ὅτι ὁ Λένιν ὡρκίσθη ἐκδίκησιν διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἡ Ρωσσία στὸ πρόσωπο τοῦ θανατωθέντος ἔχασε ἕνα μαθηματικὸν ἐξαιρετικῆς ἰδιοφυΐας, ἐνῷ ὑπέσχετο νὰ γείνῃ μέγας ἐφευρέτης.

Τὸ ἐπαναστατικὸν στάδιον τοῦ Λένιν ἄρχισε εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του· εἰσῆλθε στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καζὰν στὰ 1887 ὁ Λένιν καὶ συνεδέθη μὲ ἕνα μυστικὸν ἐπαναστατικὸν κομιτᾶτον. Στὸ Πανεπιστήμιον αὐτὸ τὸ στάδιον τοῦ Λένιν ἦτο μικρᾶς διαρκείας. Ἀπεβλήθη ἐντὸς ὀλίγου ὡς διδάσκων σοσιαλιστικὰς θεωρίας καὶ γιατὶ ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ στάσι τῶν φοιτητῶν. Ἀργότερα ἀνηγορεύθη δικηγόρος ἀλλὰ μόνον μίαν ὑπόθεσιν ἔλαβεν καιρὸν νὰ ὑπερασπισθῇ.

Στὰ 1891 ἔφυγε ἀπὸ τὴν περιφέρειαν ἐκείνην διευθυνθεὶς εἰς τὴν Πετρούπολιν. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν του στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καζὰν ἐξέδωκε μίαν ἀξιομνημόνευτη πραγματείαν περὶ Μαρξισμοῦ ἡ ὁποία τοῦ ἔδωκε τὸν τίτλον αὐθεντίας εἰς τὰ οἰκονομικά.

Ὁ Πλεχάνωφ, ὁ πατέρας τοῦ Ρωσσικοῦ Σοσιαλισμοῦ ἀναγινώσκων τὸ χειρόγραφόν του εἶπε. «Κάποια μέρα ὁ νέος αὐτὸς θἆναι ἐπικίνδυνος». Αὐτὴ ἦτο μιὰ προφητεία.

Μετὰ 15 περίπου χρόνια ὁ Λένιν ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Σοσιαλδημοκρατικοῦ κόμματος ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παλαιμάχου Πλεχάνωφ καὶ μετὰ εἰκοσιπέντε χρόνια τὸν ἐξεδίωξε ἀπὸ τὸ Μεγάλο Σοβιετικὸ Συνέδριο.

Ἀλλὰ αἱ Ρωσσικαὶ ἀρχαὶ τὸν ἐνόμισαν πολὺ ἐπικίνδυνον ἀμέσως ἀπὸ τοῦ 1891. Διότι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ δραστηρίως ἐπεδόθη στὸ Σοσιαλιστικὸ κήρυγμα. Ὀργανώσας τὴν Ἕνωση διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἐγένετο ἐπιφανὴς ἀρχηγὸς ἐργατῶν.

Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τρομοκρατικὰς συνωμοσίας ὅπως ὁ ἀδελφός του Ἀλέξανδρος ἀλλ' ἀφιέρωσε τὸν ἑαυτόν του στὴ μελέτη, καθοδηγῶν τοὺς ἐργάτας στὴν πολιτικὴν καὶ τὰ οἰκονομολογικά.

Ἀλλὰ γιὰ τὸν Τσάρον κάθε πρωτεργάτης τοῦ λαοῦ αὐτοδικαίως ἦτο ἐχθρὸς τῆς κυβερνήσεως. Ἡ γροθιά του στὸ τέλος κατεφέρθη καὶ κατὰ τοῦ Λένιν. Συνελήφθη καὶ δι' οὐκαζίου Αὐτοκρατορικοῦ ἐξορίσθη εἰς Σιβηρίαν τὴν 29ην Ἰανουαρίου τοῦ 1897.

Μὲ χιλιάδες ἄλλα ἀτρόμητα καὶ καλύτερα παιδιὰ τῆς Ρωσσίας πῆρε τὸν μακρυνὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ μέσα ἀπὸ τὶς ἀπέραντες στέππες πρὸς τὴν παγερὰν Σιβηρίαν. Ἀλλὰ δὲν ἄφησε νὰ τὸν ἀπογοητεύσῃ ἡ ἐξορία αὐτὴ οὔτε νὰ τοῦ ἐλαττώσῃ τὴν δραστηριότητα ποὺ εἶχε δείξει. Τοῦ ἐδόθη μιὰ μεγάλη εὐκαιρία γιὰ μελέτη καὶ σκέψη καὶ ἐπωφελήθη αὐτῆς ἐργαζόμενος μὲ τὸ μυαλὸ καὶ τὴν πέννα του ἀκούραστος στὸ χωριὸ Σουσχένσκοϊ. Ἐκεῖ συνέγραψε πολλὲς πραγματεῖες καὶ ἔργα ἐπαναστατικὰ τὰ ὁποῖα εἶδαν τὸ φῶς μὲ τὰ ψευδώνυμα «Ἴλιτς» «Ἴλιν» «Τῖλιν» καὶ «Λένιν».

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς του τοῦ ἀπηγορεύθη νὰ διαμείνῃ σὲ μεγάλες πόλεις ἢ σὲ κέντρα βιομηχανικὰ ἢ ἕδρες Πανεπιστημίων. Ἔτσι ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν καὶ ἤρχισε τὸ στάδιόν του στὴν Δυτικὴν Εὐρώπην.

Μὲ τοὺς Πλεχάνωφ Μάρτωφ Ἄξελροδ καὶ τὴν Ζασούλιτς ἵδρυσε τὴν ἐφημερίδα «Ἴσκρα» (Σπίθα) ἡ ὁποία ἔγεινε τὸ κέντρον ὅλων τῶν ἐξορίστων Ρώσσων ἐπαναστατῶν.

Σ' αὐτὸν τὸν κύκλο τῶν ἀπογράφων ἐπαναστατῶν ὁ Λένιν ἀπέκτησε τὴν ὀργανωτικήν του ἱκανότητα. Σ' αὐτὸ τὸ κέντρον προσέτρεχαν ὅλοι οἱ νέοι ποὺ ἤθελαν νὰ καταρτισθοῦν διὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ κέντρον ἐξεπορεύετο ὅλη ἡ προπαγάνδα διὰ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς Ρωσσίας.

Παρακολουθούμενος ἀπὸ ὅλες τὶς Εὐρωπαϊκὲς ἀστυνομίες κατὰ διαταγὴ τῆς Ὀχράνας (μυστικῆς ἀστυνομίας τοῦ Τσάρου) ὁ Λένιν ἔζησε διαδοχικῶς στὸ Μόναχο, τὰς Βρυξέλλας, Παρίσι, Λονδῖνον καὶ Γενεύην. Ἡ σύζυγός του Ναντέζδα Κρουπσκάγια ἦτο γραμματεὺς τοῦ κόμματος. Ἡ ἀταξία αὐτὴ μέχρι τέλους σύντροφος τοῦ Λένιν κατέστρεψε τὴν ὑγείαν της ἀπὸ τὴν ἀκατάπαυστη ἐργασία, ἀντιγράφουσα τὰ ἐπαναστατικὰ μηνύματα κρυπτογραφικῶς, γραμμένα ὅλα μὲ ἀδιόρατο χημικὴ μελάνη.

Ο ΛΕΝΙΝ ΑΝΑΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

Τὸ Ρωσσικὸ Σοσιαλδημοκρατικὸ κόμμα ὀργανώθη στὰ 1898. Στὸ Δεύτερο Συνέδριο ποὺ συνεκροτήθη στὶς Βρυξέλλες καὶ στὸ Λονδῖνον στὰ 1903 ἦλθεν ὁ ἱστορικὸς χωρισμὸς τοῦ κόμματος. Ὁ Λένιν ἐπολέμησε ἕνα ἐπιτυχῆ τὴν εἰσαγωγὴν συγκεντρωτικοῦ συστήματος στὸ κόμμα μὲ τὴν ἐκλογὴν μιᾶς Ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία θὰ διηύθυνε τὸν ἀγῶνα. Σ' αὐτὸ καὶ σ' ἄλλα σημεῖα κατεπολεμήθη λυσσωδῶς ἀπὸ μιὰ πεισματάρικη μειοψηφία. Συμβιβασμὸς ἦτο ἀδύνατος καὶ τὸ Συνέδριο ἐχωρίσθη εἰς δύο μερίδας τοὺς Μενσεβίκους τὸ ὁποῖον σημαίνει κατὰ κυριολεξίαν «μέλη τῆς μειοψηφίας» καὶ τοὺς Μπολσεβίκους ἢ «μέλη τῆς πλειοψηφίας».

Ὁ Λένιν ἀνεκηρύχθη ἀρχηγὸς τῶν Μπολσεβίκων. Ὅλοι οἱ παλαίμαχοι τοῦ ἀγῶνος συμπεριλαμβανομένου τοῦ Πλεχάνωφ ἐψήφισαν ὑπὲρ αὐτοῦ. Κατόπιν πῆγαν μὲ τὸ μέρος τῶν Μενσεβίκων καὶ ἔγειναν ἀνταγωνισταί του. Καίτοι μόνος σὲ μιὰ ξένη χώρα χωρὶς ἐφημερίδα, χωρὶς τὰ μέσα ὅπως δράσῃ, ὁ Λένιν δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Ἐξέδωκε ἕνα βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἰκονομικὲς Μελέτες» τὸ ὁποῖον εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν στὴν Ρωσσίαν. Μὲ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ προσεπόρισε τὸ βιβλίο αὐτὸ καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Λουναγάρσκυ Μπογδάνωφ καὶ Βορόφσκυ ἵδρυσε νέαν ἐφημερίδα τὸ «Ἐμπρός».

Στὸ Συνέδριο τοῦ 1904 ὅταν τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα ξύπνησε ξανὰ στὴν Ρωσσίαν ὁ Λένιν ἐπεξειργάσθηκε καὶ εἰσήγαγε ὅλα τὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα τοῦ ἔπεσε ὁ κλῆρος νὰ λύσῃ κατόπιν ὡς ἀρχηγὸς τῆς μεγάλης κοινωνικῆς ἐπαναστάσεως τῆς Ρωσσίας—Δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, ἀπαλλοτρίωσις τῆς καπιταλιστικῆς ἰδιοκτησίας, ἀνάπτυξις τῆς ἐπαναστατικῆς δράσεως μέχρι τῶν ἀκροτάτων ὁρίων της, καὶ προετοιμασία τῆς Ρωσσικῆς ἐπαναστάσεως ὡς προλόγου διὰ τὴν Διεθνῆ Σοσιαλιστικὴν Ἐπανάστασιν.

Στὰ 1905 ὅταν ἐξερράγη ἡ πρώτη Ρωσσικὴ ἐπανάστασις ὁ Λένιν ἀμνηστευθεὶς ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του. Ὅταν ἐπεκράτησε ξανὰ ἡ ἀντίδρασις ἀπέδρασε εἰς Φινλανδίαν (1906) κατόπιν εἰς Ἑλβετίαν (1907) καὶ εἰς τὸ Παρίσι (1908). Ἐξέδωκε δύο ἐφημερίδας τὸν «Σοσιαλδημοκράτην» καὶ τὸ «Προλετάριον» περισσότερον θεωρητικὸν ὄργανον. Κατέληξε δὲ εἰς Κρακοβίαν πλησίον τῶν Ρωσσικῶν συνόρων διὰ νὰ ἔρχεται εὐκολώτερον εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἐπαναστατῶν καὶ διευθύνῃ τὰς κινήσεις των.

Ο ΛΕΝΙΝ ΩΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Ἐκτὸς τῶν ἀναρίθμων προπαγανδιστικῶν ἐνεργειῶν του ὁ Λένιν ἐξετέλεσεν καταπληκτικὴν ἐργασίαν καὶ σ' ἄλλα πεδία. Ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Γουίλκοξ ἀναφερόμενος εἰς αὐτὸν λέγει: «Ὅπως ὁ Κὰρλ Μὰρξ ἔτσι καὶ ὁ Λένιν ποτὲ δὲν ἦτο εὐτυχέστερος παρ' ὅταν ἐξερευνοῦσε τοὺς θησαυροὺς τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου. Τὸ ἵδρυμα αὐτό, κατὰ τὴν ὁμολογίαν ἑνὸς ἐμπίστου φίλου του, τὸ περιέβαλε μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ θαυμασμόν. Τὰ μάτια του σπινθηροβολοῦσαν ὁσάκις ὡμίλει δι' αὐτὸ καὶ ἦτο τὸ ὄνειρό του νὰ μένῃ πλησίον του. Ἐκεῖ εὕρισκε τὴν μεγαλυτέραν του εὐχαρίστησιν.

Ἔκαμε μιὰ θαυμασία μετάφρασιν τοῦ ἔργου τοῦ Σίδνεϋ καὶ Βεατρίκης Γουέμπς «Βιομηχανικὴ Δημοκρατία». Ἐπίσης τὰ ἔργα του ἀνέρχονται εἰς πλέον τῶν 30 ἐξ ὧν τὰ σπουδαιότερα εἶναι ὑπὸ τοὺς τίτλους:

«Ἀνάπτυξις τοῦ Καπιταλισμοῦ στὴ Ρωσσία»— «Οἰκονομικὰ σκίτσα καὶ δοκίμια» «Τί πρέπει νὰ γείνῃ»— «Τὰ λυπηρὰ προβλήματα τοῦ κινήματός μας»— «Ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, δύο βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω»— «Ἡ κρίσις στὸ Κόμμα μας»— «Δώδεκα χρόνια»— «Δύο τάσεις στὸ Ρωσσικὸ Μαρξισμό»— «Τὸ Ἀγροτικὸ πρόβλημα»— «Ματεριαλισμὸς καὶ ἐμπειριοκριτικισμός»— «Κριτικαὶ παρατηρήσεις σὲ μιὰ ἀντιδραστικὴ φιλοσοφία»— «Ὁ Ἰμπεριαλισμὸς ὡς τελευταῖος σταθμὸς τοῦ Καπιταλισμοῦ»— «Τὸ κράτος καὶ ἡ Ἐπανάστασις». «Τὰ Σοβιὲτ στὴ δουλειά».

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΑ

Ἡ ἔκρηξις τοῦ μεγάλου πολέμου βρῆκε τὸν Λένιν στὴν Αὐστρίαν ὅπου εἰργάζετο γιὰ νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς ἐργάτες σὲ Ἐπανάστασιν. Φυλακισθεὶς ἀπελύθη, χάρις στὶς ἐνέργειες τῶν Γάλλων σοσιαλιστῶν. Ἐπιστρέψας στὴν Ἑλβετίαν ἤρχισε ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς Διεθνοῦς. Ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος στὴν ὀργάνωσιν τῆς Συνδιασκέψεως τοῦ Ζίμερβαλδ.

Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον—Μάϊον τοῦ 1917, μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Τσαρικοῦ καθεστῶτος ἐπεθύμησε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ρωσσίαν, ἀλλ' αἱ Συμμαχικαὶ Κυβερνήσεις δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν τὴν ἀναχώρησιν. Τότε ἐδέχθη τὰς προτάσεις τοῦ Ἑλβετικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος. Ὁ ὁμοσπονδιακὸς Σύμβουλος Πλάτεν καὶ ἄλλοι κατέστρωσαν τὰ ἀναγκαῖα σχέδια κι' ἐπετράπη εἰς τὸν Λένιν νὰ διέλθῃ διὰ τῆς Γερμανίας κατευθυνόμενος εἰς Ρωσσίαν, τῇ συνοδείᾳ ἑκατὸν ἐπαναστατῶν διαφόρων ἀποχρώσεων.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐχρησιμοποιήθη ὡς ἀπόδειξις, ὅτι οἱ Μπολσεβίκοι ἦσαν ὄργανα τῆς Γερμανίας. Πρέπει νὰ μὴ λησμονῆται ὅμως, ὅτι στὸ ἴδιο τραῖνο ποὺ μετέφερε τὸν Λένιν εὑρίσκοντο καὶ ἀρκετοὶ καὶ ἐκ τῶν Σοσιαλ—Δημοκρατικῶν καὶ τῶν Μενσεβίκων, μεταξὺ δ' αὐτῶν ὁ Ἀξελρὸδ καὶ ὁ Μάρτωφ οἱ ὁποῖοι ὕστερον ἐχθροὶ τοῦ Λένιν καὶ τῶν Μπολσεβίκων.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν Πετρούπολιν ὁ λαὸς ὁ στρατὸς καὶ τὸ ναυτικὸν τοῦ ἔκαμαν θριαμβευτικὴν ὑποδοχήν.

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἡ ἱστορία τοῦ Λένιν συνενοῦται μὲ αὐτὴν τῆς Ρωσσικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ὁ ρόλος τοῦ Λένιν στὶς πρῶτες μέρες τῆς Ἐπαναστάσεως ἔδειχνε τὸν ἄνθρωπον σταθερὸν στὶς πεποιθήσεις του καὶ σ' ὅσα ἐπανειλημμένως ἔγραφε γιὰ τὴν Ἐπανάσταση δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ οὔτε κατὰ ἕνα βῆμα ἀπὸ αὐτά.

Γι' αὐτὸν τὸ ζήτημα τῆς καταλήψεως τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸ προλεταριᾶτο εἶχε λυθῆ ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμὴ τῆς πρώτης Ἐπαναστάσεως καὶ ἤθελε μόνο νὰ ἐκλέξῃ τὴν κατάλληλη στιγμή.

Ὁ Ζηνόβιεφ στὸ ἔργο του «Ἡ ζωὴ τοῦ Λένιν» ἀναφερόμενος στὶς παραμονὲς τῆς Ἐπαναστάσεως γράφει:

«Στὶς ἡμέρες τοῦ Ἰουλίου ὁλόκληρη ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἦταν ἐναντίον τῆς ἀμέσου καταλήψεως τῆς Ἐξουσίας. Κι' ὁ Λένιν εἶχε τὴν ἴδια γνώμη. Ἀλλὰ στὶς 3 Ἰουλίου βλέποντας νὰ σηκώνεται τόσο ψηλὰ τὸ κῦμα τῆς λαϊκῆς ἀγανακτήσεως ὁ Λένιν συγκινήθηκε. Στὰ Ἀνάκτορα τῆς Ταυρίδος ἔγεινε μιὰ μακρὴ σύσκεψη ἀπὸ τὸν Λένιν, τὸν Τρότσκυ καὶ ἐμένα (Ζηνόβιεφ), στὴν ὁποίαν ὁ Λένιν μᾶς εἶπε χαμογελῶντας: «Ἂν δοκιμάζαμε τώρα ἀμέσως» ἀλλὰ αὐθὺς ἐπρόσθεσε: «Ὄχι, δὲν μποροῦμε νὰ πάρουμε τώρα τὴν ἐξουσία· δὲν θὰ πετυχαίναμε γιατὶ αὐτοὶ ποὺ εἶναι στὸ μέτωπο δὲν εἶνε ἀκόμα ὅλοι μαζύ μας· σήμερα ὁ στρατὸς τοῦ μετώπου ἐξαπατούμενος ἀπὸ τοὺς Λίμπερ καὶ Νταν (Μενσεβίκους ἀρχηγοὺς) θὰ ἔλθῃ νὰ χτυπήσῃ τοὺς ἐργάτες τῆς Πετρουπόλεως». Τὸν Ἰούλιο δὲν εἴχαμε ἀκόμα ὡριμάσει τὰ πράγματα καὶ μιὰ πρόωρη κατάληψη τῆς ἐξουσίας θάχε ὀλέθρια ἀποτελέσματα.

Ὁ Λένιν ἐνόησε αὐτό. Ποτὲ ὅμως δὲν ἀμφέβαλε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐπαναστάσεως, ὅτι τὸ προλεταριᾶτο ἔπρεπε νὰ καταλάβῃ τὴν Ἐξουσία. Ἡ μόνη του ἀμφιβολία ἦταν ἴσως, ὅταν φοβοῦσε τὸν ἑαυτό του ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ αὐτὸ πιὸ γρήγορα...»

«Γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε πῶς ὅλα ἦταν χαμένα γιὰ τοὺς Μπολσεβίκους· Ὁ Λένιν μάλιστα βλέποντας πῶς καὶ τὰ Σοβιὲτ ἦταν μολυσμένα μὲ τὴν ἐπιρροὴ τῶν Μενσεβίκων ἄρχισε νὰ σκέπτεται πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ καταληφθῇ ἡ ἐξουσία καὶ χωρὶς αὐτά.

Σ' ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πίστευε σταθερὰ ἦταν πῶς ἡ ἐξουσία ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἔπεφτε στὰ χέρια τῶν ὀπαδῶν του.

«Ἦλθαν τὰ γεγονότα τοῦ Ἰουλίου καὶ οἱ Κερενσκικοὶ ἐπικρατήσαντες ἄρχισαν συλλήψεις, τότε δὲ ὁ Λένιν ἀναγκάσθηκε νὰ κρύπτεται μαζὺ μὲ τὸν Ζηνόβιεφ.

Ἦλθαν στιγμὲς ποὺ σκέπτεται νὰ παρουσιασθῇ στὶς ἀρχὲς (Μενσεβίκους κλπ.) καὶ ὕστερα ποὺ ρίχνηκαν καθαρὰ οἱ διαθέσεις τῶν σοσιαλ—προδοτῶν τὸ θυμόντανε γελῶντας ὅτι θὰ πήγαινε ν' αὐτοκτονήσῃ.

«ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΓΡΗΓΟΡΩΤΕΡΑ»

«Ὅπως τὸν Ἰούλιο τοῦ 1917, ὁ Λένιν διεκήρυσσε ἀποφασιστικὰ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παρθῇ ἡ ἐξουσία— ἔτσι κι' ὕστερα ἀπὸ τὸ πραξικόπημα τοῦ Κορνίλωφ, καὶ πρὸ πάντων κατὰ τὸ τέλος τοῦ Σεπτεμβρίου 1917, ὁ Λένιν ἄρχισε νὰ προτρέπει τοὺς ἐργάτες· «Πάρτε τὴν ἐξουσία ὅσο μπορεῖτε γληγορώτερα — ἢ θὰ εἶνε πιὰ πολὺ ἀργά.»

«Ὕστερα ἀπ' τὰ γεγονότα τοῦ Κορνίλωφ, μιὰ αὐτοκαλούμενη δημοκρατικὴ συνδιάσκεψη συνῆλθε στὴν Πετρούπολη. Ὁ Λένιν παρουσιάζεται πρῶτα-πρῶτα μὲ ἕνα ἄρθρο «Περὶ τῶν συμβιβασμῶν». Γιὰ τελευταία φορὰ προτείνει στοὺς μενσεβίκους καὶ στοὺς σοσιαλεπαναστάτες νὰ ἀποχωρισθοῦνε ἀπ' τὴν ἀστοκρατία νὰ σταματήσουν τὴν πολιτικὴ τῆς προδοσίας, καὶ νὰ κάμουν συμβιβασμὸ μὲ τὴν ἐργατικὴ τάξη ἐναντίον τῶν ὀπαδῶν τοῦ Κορνίλωφ ἀλλὰ ὁ μενσεβικισμὸς καὶ ἡ σοσιαλδημοκρατία ἦταν διεφθαρμένοι μέχρι μυελοῦ ὀστέων· εἶχαν ἤδη πουλήσει τὴν ψυχή τους στὸ διάβολο· δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ δεχθοῦν τὴν πρόταση τοῦ Λένιν.

«Πεπεισμένος τώρα γι' αὐτὸ ὁ Λένιν ἐξόριστος στὴ Φινλανδία, στέλνει στὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο τῆς λέγει «Ἀρκετὰ τραβήξαμε τὸ σχοινί· χρειάζεται νὰ περικυκλώσουμε τὸ Ἀλεξανδρίσκο (ἡ Δημοκρατικὴ Συνδιάσκεψη συνήρχετο στὸ θέατρο Ἀλεξανδρίσκο), νὰ διαλύσουμε αὐτὴ τὴ συναγωγὴ καὶ νὰ πάρουμε στὰ χέρια μας τὴν ἐξουσία».

«Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν ἦταν σύμφωνη μὲ τὸν Λένιν. Ὅλοι νομίζανε πῶς ἦταν ἀκόμα πολὺ νωρίς, πῶς οἱ μενσεβίκοι καὶ οἱ σοσιαλεπαναστάτες εἶχαν ἀκόμα πολλοὺς ὀπαδούς. Ὁ Λένιν τότε, μὴν περιμένοντας ἄλλο, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὶς συστάσεις τῶν φίλων του γιὰ νὰ προφυλάγεται, πηγαίνει στὴν Πετρούπολη γιὰ νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἄμεση ἐπανάσταση. Ὁ Κερένσκυ καὶ ὁ Ἀβξεντιεφ ἐκδίδουν διαταγὲς ἐπὶ διαταγῶν γιὰ τὴ σύλληψή του. Ὁ Λένιν, κρυφά, ἑτοιμάζει τὴν ἐξέγερση, ἐμψυχώνει τοὺς διστακτικούς, τονώνει τοὺς ἀμφιβάλλοντας, γράφει, μιλάει ὑπὲρ τῆς ἀμέσου δράσεως. Καὶ ἐπιτυγχάνει.

«Τώρα εἶνε γιὰ ὅλους φανερὸ πῶς ὁ Λένιν εἶχε δίκιο. Τὸ πᾶν ἦταν ἐξαρτημένο ἀπὸ μιὰ τρίχα. Ἂν τὸν Ὀκτώβριο δὲν καταλαμβάνετο ἡ ἐξουσία, ὁ Σαβίνκωφ καὶ ὁ Παρτσίνσκο θὰ ἐξεμηδένιζαν τοὺς Μπολσεβίκους τὸν Νοέμβριο. Ἡ ἱστορία ἔθετε καθαρὰ τὸ ζήτημα· ἢ θὰ χτυποῦσαν αὐτοί, ἢ ἔπρεπε νὰ τοὺς χτυπήσουν κεῖνοι. Ἢ θὰ ἐρχόντανε ἡ δικτατορία μιᾶς μπουρζουαζίας τρελλῆς ἀπὸ τὸν τρόμο, ἐμπνεόμενης ἀπὸ ἕνα λυσσαλέο μῖσος κατὰ τῶν ἐργατῶν, ἢ ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου ποὺ θὰ συνέτριβε ἀλύπητα τὴ μπουρζουαζία.

«Τώρα αὐτὸ εἶνε φανερό. Τότε ὅμως ὅταν ἐξελίσσοντανε ἀκόμα τὰ γεγονότα, χρειάζονταν τὸ ἀλάθητο μάτι τοῦ Λένιν, τὸ μεγάλο του πνεῦμα γιὰ νὰ πῇ «Οὔτε μιὰ ἑβδομάδα πιὸ ὕστερα ἢ σήμερα ἢ ποτέ». Καὶ χρειάζονταν ἡ ἀλύγιστη θέληση τοῦ Λένιν γιὰ νὰ νικήσῃ ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ ν' ἀρχίσῃ ἀκριβῶς τὴν κατάλληλη στιγμὴ ὁ πιὸ μεγάλος συγκλονισμὸς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶδεν ὡς τώρα ἡ ἱστορία.

Ο ΛΕΝΙΝ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΕΛΕΓΕ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΗ

«Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ Λένιν δὲν καταλάβαινε ὅλες τὶς τεράστιες δυσκολίες ποὺ θὰ παρουσιάζονταν στὴν ἐργατικὴ τάξη, ὕστερα ἀπ' τὴν κατάκτηση τῆς κρατικῆς ἐξουσίας. Ὁ Λένιν τὶς ἐννοοῦσε πολὺ καλά. Ἀπ' τὴν πρώτη μέρα τοῦ ἐρχομοῦ του στὴν Πετρούπολη, παρατηροῦσε μὲ προσοχὴ τὴν οἰκονομικὴ κατάπτωση. Θεωροῦσε πολύτιμη κάθε σχέση μὲ τοὺς τραπεζιτικοὺς ὑπαλλήλους. Ἤξερε καλὰ τὶς δυσκολίες τῆς παραγωγῆς καὶ τὶς ἄλλες. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ ἔργα του, στὸ βιβλιαράκι. Θὰ διατηρήσουν τὴν ἐξουσία οἱ Μπολσεβίκοι; Ὁ Λένιν, σταματάει πολὺ στὶς δυσκολίες αὐτές. Πραγματικά, ὑπῆρξαν μεγαλύτερες ἀπ' ὅ,τι τὶς ὑπελόγιζα. Ἀλλά, ὅπως καὶ νἄταν, ἡ ἐργατικὴ τάξη δὲν εἶχε ἄλλο δρόμο ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Ὀκτωβρίου.

«Στὸ ζήτημα τῆς ἐθνικοποιήσεως τῶν Τραπεζῶν, στὸ σημεῖο τῆς πολιτικῆς στὴν παραγωγή, στὸ στρατιωτικὸ ζήτημα, ὁ Λένιν ἔλεγε πάντα τὴν τελευταία λέξη. Μόνος του, πρὶν ἔλθῃ ἀπ' τὶς 25 Ὀκτωβρίου, ἑτοίμασε μὲ ὅλες του τὶς συγκεκριμένες λεπτομέρειες τὸ σχέδιο τῶν πρακτικῶν μέτρων ποὺ ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς δράσεως. Ἡ σαφήνεια, ἡ ἁπλότης, ἡ συγκεκριμένη ἀξία, αὐτὰ εἶνε τὰ ἐπικρατοῦντα σημεῖα στὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Λένιν.

«Καὶ αὐτὸς μόνος ἐγκαίνιζε συνένωσε μὲ θαυμαστὸ τρόπο ὅλα αὐτὰ τὰ γνωρίσματα στὸ βιβλίο του «Διδασκαλίες περὶ Κράτους». Ἡ κυβέρνηση τῶν Σοβιέτ, στὸ πρόσωπο τοῦ Λένιν, δὲν βρῆκε μόνο τὸν μεγάλο της πολιτικὸ ἀρχηγό, ἕναν ἄνθρωπο τῆς πράξεως, ἕναν ὀργανωτή, ἕναν ἐνθουσιαστικὸ προπαγανδιστή, ἕναν ποιητή, ἀλλὰ καὶ τὸν πιὸ μεγάλο της θεωρητικό, τὸν δικό της Κὰρλ Μάρξ.

«Ἡ ἐπανάσταση τοῦ Ὀκτωβρίου — ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέρος ποὺ τὸ κάθε ἐπανάσταση μποροῦμε νὰ ἀποδώσουμε στὰ πρόσωπα καὶ ὁ ρόλος ποὺ ἔπαιξε στὰ γεγονότα αὐτὰ τὸ Μπολσεβικικὸ Κόμμα κατὰ τὰ ἐννιὰ δέκατα εἶνε ἔργο τοῦ Λένιν. Ἂν ὑπῆρχε κανεὶς ποὺ μποροῦσε νὰ πείσῃ τοὺς διστακτικοὺς νὰ τοὺς ὑποχρεώσῃ νὰ ἀκολουθοῦν καὶ νὰ λάβουν μέρος στὸν ἀγῶνα, αὐτὸς ἦταν ὁ Λένιν.

«Ὁ Λένιν διάλεξε πολὺ καλὰ τὴ στιγμή του. Φανερά, ὑπογράφοντας μὲ τὸ ὄνομά του, ἔγραψε σὲ μιὰ νόμιμη ἐφημερίδα ἄρθρα ἐπὶ ἄρθρων, προσκαλῶντας στὴν ἔνοπλο ἐξέγερσι, δείχνοντας την γιὰ αὔριο ἢ γιὰ μεθαύριο. Καὶ ὁ Λένιν τὸ κάμνει αὐτό, ἐνῷ ὁ Κερένσκυ εἶνε ἀκόμα στὴν ἐξουσία καὶ παρίσταται ἀκόμα πῶς εἶνε ἀρκετὰ δυνατός. Ὁ Λέ-

---

ΟΙ ΧΑΦΙΕΔΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΛΕΝΙΝ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΤΣΑΡΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Μέσα στὶς τόσες ἀνακαλύψεις ποὺ ἔκαναν οἱ Μπολσεβίκοι μετὰ τὴν κατάληψη τῆς ἀρχῆς ἦσαν καὶ τὰ μυστικὰ ἀρχεῖα τῆς ἰδιαιτέρας μυστικῆς ἀστυνομίας τοῦ Τσάρου.

Σ' αὐτὰ βρέθηκαν οἱ φωτογραφίες καὶ σχετικὲς σημειώσεις τῶν κυριωτέρων ἐπαναστατῶν, οἱ ὁποῖοι τότε ἦσαν ἐπικίνδυνοι στὸ θρόνο καὶ τὸ καθεστώς.

Μεταξὺ αὐτῶν βρέθηκε καὶ ἡ φωτογραφία τοῦ Λένιν ποὺ δημοσιεύουμε σήμερα μὲ τὶς κάτωθι σημειώσεις κάτωθεν αὐτῆς·

«Κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1887 ὁ Βλαδῆμιρ Ἴλιτς Οὐλιάνωφ ἀπεβλήθη τοῦ Πανεπιστημίου γιατὶ ἀναμίχθηκε σὲ στάσεις τῶν φοιτητῶν, τοῦ ἀπαγορεύθη δὲ νὰ ζῇ εἰς τὸ Καζὰν καὶ ἐτέθη ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

«Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1888 ἡ μητέρα τοῦ Ἴλιτς ζήτησε νὰ εἰσαχθῇ ὁ γυιός της ξανὰ στὸ Πανεπιστήμιο (ἦταν τότε 18 ἐτῶν) τὸν Σεπτέμβριον. Ὁ ἴδιος δὲ ἐζήτησε νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ νὰ μεταβῇ στὸ ἐξωτερικὸν γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὶς σπουδές του. Καὶ αἱ δύο αἰτήσεις ἀπερρίφθηκαν.

«Τὸν Μάϊον τοῦ 1889 ὁ κυβερνήτης τοῦ Καζὰν παρουσίασε μιὰ αἴτησι τοῦ Οὐλιάνωφ ὁ ὁποῖος ζητοῦσε νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ γιὰ λόγους ὑγείας νὰ φύγῃ στὸ ἐξωτερικό, ἀλλὰ ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ἀπέρριψε τὴν αἴτηση μὲ τὴν παρατήρηση πῶς ὁ Β. Ι. Οὐλιάνωφ μπορούσε νὰ μεταβῇ στὸν Καύκασο διὰ τὴν θεραπεία τῆς νόσου ποὺ ἀνέφερε τὸ πιστοποιητικὸν ἰατροῦ ποὺ συνώδευε τὴν αἴτησί του.

«Κατὰ διαταγὴ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τῆς Μόσχας ἀπηγορεύθη στὸν Β. Οὐλιάνωφ νὰ κατοικήσῃ στὴν πόλη καὶ τὸ Κυβερνεῖον τῆς Μόσχας»

«Στὰ 1889 ἐδόθη ἰδιαιτέρα προσοχὴ στὸν Λένιν διότι ἀνακαλύφθη ὅτι τὸ Καζὰν εἶχε γείνη καταφύγιον τῶν πλέον ἐπικινδύνων ἐπαναστατικῶν στοιχείων κατόπιν τῆς περιωνύμου ἐκρήξεως ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν στὴν Ζυρίχη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

«Τὸν ἴδιο χρόνο ὁ Β. Οὐλιάνωφ ζήτησε νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις διὰ τὸ πτυχίον τοῦ δικηγόρου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἀνακαλύφθηκε ὅτι ἐξηκολούθει νὰ θέτῃ σὲ κυκλοφορία φιλολογία ἐπαναστατική, ἀπὸ πολιτικῆς ἀπόψεως.

«Στὰ 1891 νέα αἴτησι τοῦ Β. Οὐλιάνωφ ὅπως τοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἀναχωρήσῃ στὸ ἐξωτερικὸν ἀπερρίφθη. Τὸν Ἰούνιον τοῦ ἑπομένου ἔτους ἐζήτησε νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ νὰ δικηγορῇ στὴν Σαμάρα. Ὁ ἐντιμότατος πρόεδρος τοῦ Γενικοῦ Δικαστηρίου τῆς Σαμάρας εἰδοποιήθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένα κώλυμα ὅπως γείνῃ δεκτὸς ὁ Βλαδίμηρος Οὐλιάνωφ στὸ Δικαστήριο τῆς περιφερείας ἐκείνης, δέον ὅμως νὰ εὑρίσκεται ὑπὸ διαρκῆ ἐπιτήρησιν.»

Εἶναι λυπηρὸν ὅτι εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ διακόπτεται ἡ ἔκθεσις. Φαίνεται ὅτι τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τοῦ σχετικοῦ φακέλου παρέπεσαν ἢ ὁπωσδήποτε ἐκλάπησαν.